

Debreceni Ítéltábla

Bf.II.358/2022/7.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2022. szeptember 26. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

ítéletet:

A csoportosan felfegyverkezve elkövetett hivatalos személy elleni erőszak büntette és más bűncselekmény miatt és társai ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 2022. március 29. napján kihirdetett 19.B.277/2021/89. számú ítéletét megváltoztatja.

A 2022. április 28. napja óta lakóhelyre elrendelt bűnügyi felügyelet hatálya alatt álló I. rendű vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítja I. rendű vádlott által 2022. április 28. napjától a mai napig bűnügyi felügyeletben töltött időt akként, hogy 4 (négy) nap bűnügyi felügyeletben töltött idő 1 (egy) nap szabadságvesztés büntetésnek felel meg.

A másodfokú ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

[1] A Debreceni Törvényszék a rendelkező részben megjelölt ítéletével I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett hivatalos személy elleni erőszak büntetében [a Büntető törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 310.§ (1) bekezdés a./ pont, (2) bekezdés I., III. fordulat] és emberölés előkészületének büntetében [Btk.160.§ (1), (3) bekezdés],

II. r. vádlottat társtettesként elkövetett hivatalos személy elleni erőszak büntetében [Btk.310.§ (1) bekezdés a./ pont, (2) bekezdés I., III. fordulat],

III. r. vádlottat bűnsegédként elkövetett hivatalos személy elleni erőszak büntetében [Btk.310.§ (1) bekezdés a./ pont, (2) bekezdés I., III. fordulat],

IV. r. vádlottat bűnsegédként elkövetett hivatalos személy elleni erőszak bűntettében [Btk.310.§ (1) bekezdés a./ pont, (2) bekezdés I., III. fordulat].

Ezért I. r. vádlottat - halmazati büntetésül - 4 év 6 hónap börtön fokozatú szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra,

II. r. vádlottat 3 év börtön fokozatú szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra,

III. r. vádlottat 2 év – végrehajtásában 4 év próbaidőre felfüggesztett – börtön fokozatú szabadságvesztésre,

IV. r. vádlottat 2 év – végrehajtásában 4 év próbaidőre felfüggesztett – börtön fokozatú szabadságvesztésre ítélte.

I. r. és II. r. vádlottak vonatkozásában a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napban jelölte meg.

III. r. és IV. r. vádlottakat érintően a szabadságvesztés esetleges végrehajtása esetén a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napban határozta meg.

I. r. és II. r. vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítani rendelte az általuk őrizetben, illetőleg letartóztatásban töltött időt, míg III. r. és IV. r. vádlottaknál a szabadságvesztés esetleges végrehajtása esetén.

A törvényszék döntött a bűnjelek sorsáról és a bűnügyi költség viseléséről is.

[2] Az ítélet ellen az ügyészség I. r., II. r., III. r. és IV. r. vádlottak terhére, büntetésük súlyosítása végett, I. r. és II. r. vádlottak tekintetében a kiszabott szabadságvesztés büntetés és ehhez igazodóan a közügyektől eltiltás mellékbüntetés lényegesen hosszabb tartamban történő megállapítása érdekében, míg III. r. és IV. r. vádlottak tekintetében a szabadságvesztés büntetés próbaidőre történő felfüggesztő rendelkezésének mellőzése, valamint közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása érdekében jelentett be fellebbezést.

A vádlottak közül I. r., III. r. és IV. r. vádlottak az elsőfokú ítéletet tudomásul vették.

II. r. vádlott enyhítés céljából fellebbezett. Valamennyi vádlott meghatalmazott védője – ügyvéd – I. r. vádlottat érintően az emberölés előkészülete alól felmentés, valamint a felfegyverkezve elkövetés megállapításának és halmazati büntetés kiszabásának mellőzéseért, részben a büntetés enyhítéséért, II., III. r. és IV. r. vádlottak vonatkozásában a minősítés téves megállapítása miatt, a büntetés enyhítése végett élt jogorvoslattal.

[3] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.302/2021/18. számú észrevételében a vádlottak terhére bejelentett ügyészségi fellebbezést módosítással tartotta fenn.

Indítványozta, hogy a Debreceni Ítéltábla a Debreceni Törvényszék 19.B.277/2021/89. számú ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg akként, hogy:

- I. r. és II. r. vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés mértékét és ehhez igazodóan a közügyektől eltiltás mértékét hosszabb tartamban állapítsa meg,
- III. r. és IV. r. vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés felfüggesztésének próbaidejét hosszabb tartamban állapítsa meg.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[4] Az ítéltábla a bejelentett fellebbezéseket a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 598. § (2) bekezdésének II. fordulata szerint tanácsulésen bírálta el.

[5] Az előterjesztett jogorvoslatok alaptalanok.

[6] Az ítéltábla – a védelmi perorvoslatok okára és irányára tekintettel – a Be. 590. § (1) bekezdése, (2) bekezdése és (7) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt teljeskörűen bírálta felül. A revízió kitért az eljárási szabályok megtartására, az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a cselekmény jogi minősítésére, a büntetés kiszabására, az indokolás helyességére és az egyéb rendelkezésekre is, függetlenül attól, hogy ki és milyen okból fellebbezett. A Be. fellebbezési rendszerében is főszabály a teljes felülbírálat. Jelen esetben a védő perorvoslata a tényálláson keresztül támadta a bűnösség megállapítását, ezért korlátozott felülbírálatra nem kerülhetett sor.

[7] A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást alapvetően a perrendi szabályok megtartásával folytatta le. Nem vétett sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a-h) pont], sem olyan súlyos relatív perjogi hibát [Be. 609. § (1) és (2) bekezdés a-d) pont], ami az eljárás törvényességét befolyásolva az érdemi felülbírálatot kizárta volna, és az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, így az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását eredményezné.

[8] A törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett és megalapozott tényállást állapított meg, mely a Be. 591. § (1) bekezdése alapján irányadó a másodfokú eljárásban.

[9] Az elsőfokon eljáró törvényszék az ügy eldöntése szempontjából lényeges személyi és tárgyi jellegű, közvetlen, közvetett és származékos bizonyítékokat megvizsgálta és azokat egyenként és összességében is hibátlanul, a logika törvényei, az észszerű gondolkodás szabályai szerint értékelte. Az ügyben főként a személyi bizonyítási anyag volt a

meghatározó. A törvényszék a vallomásokat nagy gondossággal, több oldalról, részletekbe menően elemezte és nem vétett hibát a mérlegelés során. A felülbírált ügyben az indokolás alapos, a bíróság valódi értékelő tevékenységéről adott számot.

[10] Fontos a revízió e részében leszögezni, hogy megalapozatlansági ok hiányában, vagy a részbeni megalapozatlanság orvoslását követően a tényálláshoz kötöttség elvéből adódóan a másodfokú bíróság határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja. Ennek elvi indokát a Be. 167. § (3)-(4) bekezdése adja, ami szerint a bizonyítás eszközeinek és a bizonyítékoknak nincs törvényben előre meghatározott ereje, a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg. Ezáltal biztosított a bizonyítékok hitelt érdemlőségének meggyőződés szerinti, szabad értékelése és védett mikénti értékelése (Kúria Bhar.III.1201/2018/10.). Utal rá az ítéltábla, különös tekintettel a magyar büntetőeljárásban is már hatályos részleges precedens jellegre, hogy a közzétett eseti döntésekre hivatkozás indokolt, e döntések ugyanis az egységes bírói gyakorlat kialakítását, a vitás jogkérdésekben való eligazodást, és ebből következően a jogbiztonságot szolgálják (BH2020. 94., Kúria Bfv.I.486/2019.). Az elsőfokon eljáró törvényszék előbbi elvárásnak kifogástalanul eleget tett.

[11] A tényálláshoz kötöttség a másodfokú eljárás egyik legfontosabb ténykérdést rendező szabálya, a védelmi fellebbezés lényegében a bizonyítékok törvényes elsőbírósági értékelésén keresztül támadta a megalapozott tényállást, mely az idézett elv folytán eredményre nem vezethetett a Be. 593. § (1)-(3) bekezdéséből következőleg.

[12] Az elsőfokú bíróság törvényesen vont következtetést a vádlottak bűnösségére, a cselekmények minősítése helyes. A védő álláspontjával ellentétben a törvényszék a felfegyverkezve minősítő körülményt is kifogástalanul állapította meg – részletesen megindokolva - a hivatalos személy elleni erőszak bünteténél.

[13] Az Alaptörvény 25. cikk (2) bekezdése rögzíti, hogy a rendes bírósági szervezet legfőbb szerve a Kúria, amely biztosítja a rendes bíróságok jogalkalmazásának egységét, a rendes bíróságokra kötelező jogegységi határozatot hoz.

Tekintettel arra, hogy a jogegységi határozat a bíróságokra kötelező, így a jogszabály értelmezése során az semmiképpen nem hagyható figyelmen kívül (12/2001. (V. 14.) AB határozat, 42/2015. (XI. 14.) AB határozat).

A jogi indokolás hiányos, ha nem ismerteti az adott jogkérdést érintő jogegységi határozatot vagy a Kúria alkalmazható testületi állásfoglalásait.

Növeli az indokolás meggyőző erejét, ha a bíróság hivatkozik korábbi hasonló vagy eltérő tartalmú bírósági határozatokra, szükség esetén jogirodalmi álláspontokra is (Büntetőeljárás jog Kommentár a gyakorlat számára, és Kft., 2006, szerkesztő:).

[14] A Kúria 5/1999. Büntető Jogegységi Határozata az emberölés előkészülete kapcsán rögzíti, hogy

1. A törvény külön rendelkezése szerint büntetendő előkészületi cselekmények általában attól függően minősülnek egy vagy többrendbeli előkészületnek, hogy az előkészületi cselekmények alanyának célja egy vagy több bűncselekmény elkövetésére irányul.

2. Az emberölés előkészületének büntette többrendbelinek minősül, ha az alanyának célja több ember megölésére irányul.

[15] Az adott jogegységi határozat iránymutatását is figyelembe véve az emberölés előkészületének büntetében történő bűnösség megállapítása I. r. vádlott esetében megalapozott.

[16] A büntetés kiszabása során a törvényszék az enyhítő és súlyosító körülményeket hiánytalanul feltárta.

[17] A büntetés kiszabásakor ugyanakkor az elsőfokú bíróság elmulasztott külön hivatkozni a középértékre, azaz a Btk. 80. § (2) és (3) bekezdésére.

[18] A Btk. 80. § (2) bekezdése nem érinti a Btk. 80. § (1) bekezdésének a rendelkezését, vagyis a bíróságnak a büntetés törvényben írt keretein belül, az egyéniesítés követelményét alapul véve kell kiszabni a tettarányos büntetést; a középértéktől eltérő büntetés kiszabását azonban csak akkor kell megindokolni, amennyiben az eltérés jelentős (BH2001. 354.).

[19] A Btk. 80. § (2) bekezdése kimondja, hogy határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabásakor a büntetési tétel középértéke irányadó. A középérték a büntetési tétel alsó és felső határa összegének fele.

[20] A Btk. 80. § (2) bekezdése a büntetőjogi szankciórendszer egyetlen elemére, a szabadságvesztésre – ezen belül is kizárólag a határozott ideig tartó szabadságvesztésre vonatkozik, az adott büntetési nem konkrét mértékének megállapításához ír elő a jogalkalmazó számára kötelező jelleggel egy figyelembe veendő szempontot. Ebből már önmagában is az következik, hogy a hivatkozott rendelkezés nem érinti az általános bünteteskiszabási elveket és nem zárja ki azt, hogy a bíróság az irányadó egyedi ügyben felderített különös körülményeket a törvénynek és a bírói gyakorlatnak megfelelően, belátása szerint értékelje, mérlegelje (13/2002. (II. 20.) AB határozat III. 1. 3.).

[21] A Btk. 80. § (3) bekezdése viszont kimondja, hogyha e törvény a büntetés kiszabása esetén a Különös Részben meghatározott büntetési tételek emelését írja elő, a (2) bekezdésben meghatározott számítást a felemelt büntetési tételekre tekintettel kell elvégezni.

[22] A Btk.80.§ (1) bekezdése szerint a büntetést a törvényben meghatározott keretek között, céljának (Btk. 79. §) szem előtt tartásával úgy kell kiszabni, hogy az igazodjon a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, valamint az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez. A büntetés

kiszabása során igen hangsúlyos az egyéniesítés, valamint a szankciónak a tett arányához igazodása. A büntetés kiszabása során a büntetőjog általános elveire és az alaptörvényből fakadó alkotmányos követelményekre is figyelemmel kell lenni, a büntetéssel történő jogkorlátozásnak meg kell felelni az arányosságnak, a szükségességnek és az Ultima Ratio elvének (1214/B/1990. AB határozat).

[23] Az ítéltábla álláspontja, hogy az elsőfokon eljáró bíróság helytállóan választotta meg a joghátrányokat a vádlottak esetében, azok neme és mértéke kellően szolgálja az általános és egyéni megelőzés elvét, továbbá megjeleníti az egyéniesítést és a belső arányosságot is.

[24] Az ügyesség súlyosításra, míg a védelem enyhítésre irányuló fellebbezése eredményre nem vezetett.

[25] A középértékűtől való jelentős eltérést II. r. vádlottnál a büntetlen előélete, III. r. és IV. r. vádlottaknál a bűnsegédi magatartásuk indokolta.

[26] Az ügyben III. r. és IV. r. vádlottakkal szemben felfüggesztett szabadságvesztés büntetés kiszabására került sor, így ennek kapcsán az ítéltábla a következőkre kíván rámutatni:

[27] A Btk. 102. § (1) bekezdése értelmében a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése esetén a bíróság ítéletében előzetes mentesítésben részesítheti az elítéltet, ha arra érdemes.

A Btk. 102. § (2) bekezdése szerint az előzetes mentesítés hatályát veszti, ha a felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását elrendelik.

[28] A 8/2015. (IV. 17.) AB határozatban az Alkotmánybíróság megállapította, miszerint a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény 104. § (1) bekezdése és a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény 102. § (1) bekezdése alkalmazásakor az Alaptörvény XXVIII. cikke (1) bekezdéséből fakadó alkotmányos követelmény, hogy a bíróság a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése esetén hivatalból vizsgálja az előzetes mentesítés lehetőségét, és arról az rendelkezzen.

Az Alkotmánybíróság észlelte, hogy a jogalkalmazásban tapasztalt bizonytalanságok megkérdőjelezhetővé teszik, hogy a terhelt tud-e élni egy olyan kedvezmény odaítélésének a lehetőségével, amelyet a jogalkotó a büntető törvényben biztosít számára. A szabályozás hiányosságai miatt a terhelt olyan helyzetbe kerül, amelyben kétséges, hogy az eljárás tisztességes jellegét biztosító garanciák köre, azok közül különösen a bírósághoz fordulás joga érvényesülhet.

Az Alkotmánybíróság vizsgálata során úgy ítélte meg ugyanakkor, hogy a régi Btk. és a Btk. támadott rendelkezéseinek létezik olyan értelmezése, amely iránymutatásul szolgálhat a jogalkalmazás számára, és amely által a támadott rendelkezések és az Alaptörvény összhangja

biztosítható. Abban az esetben ugyanis, ha a bíró a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése esetén hivatalból vizsgálja az előzetes bírósági mentesítés lehetőségét, és arról az ítéletben rendelkezik, kizárható mindazon bizonytalanságok érvényesülése, amelyeket az Alkotmánybíróság feltárt. Ilyen módon kiszámíthatóvá válik a jogalkalmazás és biztosítható a tisztességes eljárással összefüggő garanciák érvényesülése.

[29] Az érdemesség megítélésének szempontjait a bírósági gyakorlat az utólagos bírósági mentesítéssel összefüggésben alapvetően kimunkálta, amelyet az előzetes bírósági mentesítésről döntést hozó bíróságok is alkalmaznak, az számukra az elítéltek eltérő helyzetéből fakadó különbözőségek figyelembevétele mellett iránymutatásul szolgál.

[30] A Btk. 101. § (3) bekezdésének felhívásával az érdemesség elbírálásánál figyelembe kell venni az elítéltnak a büntetés kitöltése, felfüggesztett szabadságvesztés esetén az ítélet jogerőre emelkedése óta folytatott életmódját, továbbá azt, hogy – ha erre módja volt – jóvá tette-e a bűncselekménnyel okozott sérelmet.

[31] Az érdemesség fogalmát, illetőleg annak tartalmát a jogalkotó sem a korábbi Btk.-ban, sem a Btk.-ban nem határozta meg, annak tartalmára vonatkozóan a jogszabály indokolása ad némi iránymutatást. A fogalom valóságos tartalmát a bírói gyakorlat munkálta ki (EBH1983. 51.).

Az érdemesség vizsgálatánál különösen az elkövető személyét, életvitelét, a bűncselekmény jellegét, az elkövetés körülményeit és motívumait kell értékelni (EBH1986. 92.).

Az érdemesség megállapításánál nemcsak az elkövető személyét és életvitelét, hanem a bűncselekmény tárgyi súlyát és jellegét is értékelni kell (BH1983. 221.).

[32] Az összes szempontot egybevetve a törvényszék helytállóan járt el amikor a nagyobb tárgyi súlyú bűncselekményt elkövető III. r. és IV. r. vádlottakat nem tartotta érdemesnek az előzetes mentesítésre.

[33] Az elsőfokú bíróság a vádlottak feltételes szabadságra bocsáthatósága körében is helytállóan döntött, kivéve I. r. vádlott esetében.

[34] A Btk. 38. § (4) bekezdése értelmében (hatályos 2020. november 5. napjától) nem bocsátható feltételes szabadságra e) akit tettesként ítélték végrehajtandó szabadságvesztésre eb) emberölés [160. § (1) és (2) bekezdés] miatt.

Az (5) bekezdés szerint pedig nem bocsátható feltételes szabadságra az sem, akit a (4) bekezdés e) pontjában meghatározott bűncselekmény elkövetése esetén az (5) bekezdés a) pont aa) alpont megjelölésével előkészület miatt ítélték végrehajtandó szabadságvesztésre.

A (6) bekezdés alapján a bíróság az ügydöntő határozatban az (5) bekezdésben meghatározott elkövető feltételes szabadságra bocsáthatóságáról rendelkezhet, ha az elkövetés

körülményeire, az elkövető személyében rejlő társadalomra veszélyesség fokára vagy egyéb büntetéskiszabási körülményekre figyelemmel, a társadalom védelme és annak megelőzése, hogy az elkövető újabb bűncselekményt kövessen el, pártfogó felügyelet elrendelésével és külön magatartási szabály meghatározásával elérhető.

[35] Az ítéltábla fentiek folytán megállapította, hogy a 2021. június 28. napján elkövetett emberölés előkészülete miatt I. r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható és egyúttal arra a meggyőződésre is jutott az ítéltábla, hogy az elkövetés körülményei, a cselekmény kiemelkedő tárgyi súlya és I. r. vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyesség foka sem teszik lehetővé a feltételes szabadságra bocsáthatóság alkalmazását a terhelt vonatkozásában.

[36] Az ítélet egyéb rendelkezései törvényesek.

[37] A kifejtettekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a szükséges részben a Be.606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg a törvénynek megfelelő rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdés alkalmazásával helybenhagyta.

[38] Az elsőfokú ítélet kihirdetése után a törvényszék I. r. vádlottal szemben bűnügyi felügyeletet rendelt el településre. A Debreceni Ítéltábla 2022. április 28. napján kelt Bpkf.II.217/2022/6. számú végzésével az elsőfokú döntést megváltoztatva a bűnügyi felügyeletet az I. r. vádlott lakására rendelte el.

[39] A Btk. 92. § (1) bekezdése kimondja, hogy a kiszabott szabadságvesztésbe, elzárásba, közérdekű munkába és pénzbüntetésbe be kell számítani az előzetes fogvatartás és az olyan bűnügyi felügyelet teljes idejét, amelynek során a bíróság a terhelt számára előírta, hogy lakást, egyéb helyiséget, intézményt, vagy ahhoz tartozó bekerített helyet engedély nélkül nem hagyhat el.

(2) A beszámításnál egynapi előzetes fogvatartás egynapi szabadságvesztésnek, egynapi elzárásnak, egynapi tétel pénzbüntetésnek, illetve négy óra közérdekű munkának felel meg.

(3) A beszámításnál a) egynapi szabadságvesztésnek fegyház fokozat esetén öt nap, börtön fokozat esetén négy nap, fogház fokozat esetén három nap, az (1) bekezdésben meghatározott bűnügyi felügyeletben töltött idő felel meg.

[40] Az előbbiekből következőleg a másodfokú bíróság a Btk. 92. § (1) bekezdésben írtaknak megfelelően a lakásra elrendelt bűnügyi felügyelet tartamát a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámította az adott törvényhely (3) bekezdése a) pontjának II. fordulata megjelölésével.

[41] A most részletezettekből az is következik az ítéltábla álláspontja szerint, hogy az ítélet rendelkező részében egyértelműen szükséges rögzíteni azt is, ha a terhelt a Btk. 92. § (1) bekezdésében meghatározott formájú bűnügyi felügyelet hatálya alatt áll, vagy állt.

Az előbbi okfejtést erősíti az egyszerűsített felülvizsgálat Be. 671. § 6. pontjához – az előzetes fogvatartás és a bűnügyi felügyelet beszámításáról – kapcsolódó kommentár. Az ügydöntő határozatban rendelkezni kell az előzetes fogvatartás és az olyan bűnügyi felügyelet teljes idejének beszámításáról, amelynek során a bíróság a terhelt számára előírta, hogy lakást, egyéb helyiséget, intézményt, vagy ahhoz tartozó bekerített helyet engedély nélkül nem hagyhat el. Ha a jogerős ügydöntő határozat a beszámításról nem, vagy nem a Btk. 92. § (1) bekezdése alapján, a Btk. 92. § (2)-(4) bekezdésben írt átváltási szabályoknak megfelelően rendelkezik, a törvénysértést egyszerűsített felülvizsgálattal kell orvosolni (Kommentár a büntetőeljárás törvényhez, főszerkesztő: .).

Debrecen, 2022. szeptember 26.

Dr. Elek Balázs sk. a tanács elnöke, Dr. Nagy Éva sk. előadó bíró, Dr. Toma Attila sk. bíró

Záradék: A Debreceni Törvényszék 2022. március 29. napján kihirdetett 19.B.277/2021/89. számú ítélete a másodfokú határozatban írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2022. szeptember 26.

Dr. Elek Balázs sk.

a tanács elnöke